

«Το μόνο ταξίδι της ζωής του»

Μέρος πρώτο (1) (ένα)

Όταν ήμουν μικρός – ήμουν παιδί ακόμα – έγινα ράφτης. Μου είπαν ότι στην Κωνσταντινούπολη θα ράβω τα φορέματα της κόρης του Βασιλιά. Χάρηκα πάρα πολύ στην ιδέα αυτή. Ήμουν πολύ χαρούμενος.

Ήξερα πολύ καλά ότι οι ράφτες αρέσουν στις βασιλοπούλες, στις κόρες των βασιλιάδων, ειδικά όταν ξέρουν να τραγουδούν όμορφα τραγούδια, καθώς ράβουν τα ωραία ρούχα τους. Ήξερα ότι οι βασιλοπούλες ερωτεύονται τους ράφτες και, αν γίνει αυτό, τους αγαπούν πολύ και πραγματικά. Τους αγαπούν τόσο πολύ που αρρωσταίνουν και πέφτουν στο κρεβάτι και είναι στεναχωρημένες. Κανένας γιατρός δεν μπορεί να τις κάνει καλά, καμία μάγισσα δεν μπορεί να τους δώσει βοήθεια. Δεν υπάρχει φάρμακο, δεν υπάρχει θεραπεία.

Έτσι, κάποτε μια βασιλοπούλα φωνάζει τον πατέρα της, τον βασιλιά, και του λέει: «Πατέρα μου, μπαμπά μου, θέλω τον ράφτη, που τραγουδάει τόσο όμορφα, αλλιώς θα πεθάνω!»

Ο βασιλιάς δεν έχει άλλα παιδιά και δεν ξέρει τι να κάνει. Φοράει την κορώνα του στο κεφάλι και πάει στον ράφτη. «Σε παρακαλώ», του λέει, «θέλω να παντρευτείς την κόρη μου. Κάνε μου τη χάρη! Αλλά πρώτα, κάνε κάτι μεγάλο και καλό. Δείξε μου πόσο δυνατός είσαι. Είσαι δυνατός;»

Ο μικρός ράφτης δεν μιλάει. Δεν μπορεί να μιλήσει. Νιώθει φόβο μπροστά στον βασιλιά, φοβάται τον βασιλιά και τη δύναμή του. Ο βασιλιάς με την κορώνα στο κεφάλι του χτυπάει τον ώμο του ράφτη και τον ρωτάει: «Τι μπορείς να κάνεις; Ποια είναι η δύναμή σου; Πόσο δυνατός είσαι;» Περιμένει να ακούσει ότι ο μικρός ράφτης μπορεί να φέρει ένα ζωντανό λιοντάρι από το βουνό, ότι μπορεί να σκοτώσει έναν δράκο ή ότι μπορεί να νικήσει ένα ολόκληρο βασίλειο.

Όμως, ο μικρός ράφτης δεν μπορεί να κάνει τίποτα από όλα αυτά. Φοβάται. Είναι ειρηνικός, ήρεμος και ήσυχος άνθρωπος. Του αρέσει η ειρήνη, η ηρεμία και η ησυχία. Ξαφνικά παίρνει θάρρος, γίνεται γενναίος και λέει στον βασιλιά: «Μπορώ να ράψω τα νυφικά φορέματα, τα ρούχα του γάμου, χωρίς καμία ραφή και καμία κλωστή».

Αυτό δεν αρέσει στον βασιλιά. «Τίποτα δεν μπορείς να κάνεις!» φωνάζει θυμωμένος. «Αυτό δεν είναι τίποτα. Δεν είσαι δυνατός, δεν είσαι γενναίος», λέει γεμάτος θυμό. «Αλλά αφού θέλεις αυτό, εντάξει. Ράψε μου σαράντα νυφικά φορέματα, ρούχα για τον γάμο, χωρίς καμία ραφή και καμία κλωστή. Αν δω ραφές και κλωστές, σου κόβω το κεφάλι! Να τα έχεις έτοιμα αύριο το πρωί. Αύριο το πρωί, λοιπόν». Ο βασιλιάς δεν γελάει, δεν κάνει πλάκα. Τα λόγια του δεν είναι αστείο. Ο βασιλιάς με την κορώνα φεύγει.

Ο μικρός ράφτης δεν φοβάται και δεν ανησυχεί. Κάποιοι λένε ότι είναι γιος ή εγγονός της Νεράιδας και έχει μαγικές δυνάμεις. Έτσι, δεν νιώθει καθόλου φόβο, καθόλου ανησυχία. Το απόγευμα και το βράδυ είναι χαρούμενος και περνάει όμορφα. Τρώει, πίνει και χορεύει.

Τη νύχτα αργά, όταν όλοι κοιμούνται, φωνάζει τη Νεράιδα με τα χρυσά μαλλιά. Η Νεράιδα έρχεται και του λέει: «Τι στεναχώρια έχεις, αγάπη μου; Γιατί είσαι λυπημένος;»

Ο μικρός ράφτης της λέει τι έγινε, της λέει για τον βασιλιά, για την κόρη του, τη βασιλοπούλα, για τα νυφικά φορέματα, τα ρούχα του γάμου, που πρέπει να ράψει χωρίς ραφή και χωρίς κλωστή.

Η Νεράιδα με τα χρυσά μαλλιά χαμογελάει και χτυπάει τα χέρια της τρεις φορές: ένα, δύο, τρία. Και ξαφνικά έρχονται σαράντα μικρές νεράιδες. Είναι μικρές, όμορφες, λένε χαρούμενα τραγούδια και χορεύουν έναν ωραίο χορό. Φέρνουν μαζί τους τα πιο όμορφα και ακριβά υφάσματα του κόσμου.

Ο μικρός ράφτης χαίρεται πολύ, νιώθει μεγάλη χαρά και ανακούφιση. Αρχίζει κι αυτός να τραγουδάει και να χορεύει μαζί με τις νεράιδες. Ράβουν μαζί τα σαράντα νυφικά φορέματα. Κάνουν αστεία και γελούν.

Σιγά-σιγά ξημερώνει, ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό και είναι πια πρωί. Είναι μια όμορφη μέρα. Τότε έρχεται ο βασιλιάς και μαζί του είναι ένας άλλος άνθρωπος με μαχαίρι. Θέλει να κάνει κακό στον μικρό ράφτη. Όμως, τότε ο βασιλιάς βλέπει τα φορέματα. Σαράντα νυφικά φορέματα, σαράντα πανέμορφα ρούχα για τον γάμο, χωρίς καμία ραφή, χωρίς καμία κλωστή. Ο ράφτης έκανε πολύ καλή δουλειά.

Ο βασιλιάς νιώθει έκπληξη και είναι χαρούμενος. «Δεν πιστεύω στα μάτια μου!» λέει με το στόμα ανοιχτό. «Πώς το έκανες αυτό;» Ο ράφτης είναι υπερήφανος για τη δουλειά του και γελάει. «Πάμε στο βασίλειό μου, πάμε στο παλάτι μου. Σου δίνω την κόρη μου. Θα παντρευτείτε και θα κάνετε έναν μεγάλο γάμο».

Ο βασιλιάς με τον μικρό ράφτη φεύγουν και πάνε στο παλάτι. Ο βασιλιάς δίνει την κόρη του, τη βασιλοπούλα, στον ράφτη. Η βασιλοπούλα χαίρεται πολύ για τον γάμο. Και εδώ τελειώνει αυτή η ιστορία.

Αυτή την ιστορία μου την είπε ο παππούς μου. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια, δεν ξέρω αν όλα αυτά έγιναν στην πραγματικότητα. Ήταν σαν παραμύθι. Όμως, ο παππούς μου μου είπε την ιστορία σαν να ήταν πραγματική.

Ερωτήσεις:

1. Γιατί ήταν χαρούμενος ο ράφτης, όταν έγινε ράφτης στην Κωνσταντινούπολη;
2. Πώς νιώθει ο μικρός ράφτης, όταν βλέπει τον βασιλιά;
3. Η ιστορία με τον μικρό ράφτη είναι αληθινή; Έγινε στην πραγματικότητα; Τι πιστεύεις;